

Re-Merging back into One-ness

Zomer 2019, deel 1, 2 en 3

Deel 1

Ik kan als ik terugkijk op deze zomer eigenlijk maar één ding zeggen: holy shit. En trouwens, de zomer is niet eens voorbij. Als ik terugkijk op de zomer-vakantie dan. En ik wil heel graag met je delen wat er allemaal gebeurd is want dat is belangrijk. Ik merk steeds meer, dat dit allemaal zo belangrijk is. Nou dacht ik al weken vooral: ik heb geen idee waar ik moet beginnen. Maar ja, als ik dat blijf doen wordt het steeds meer. Dus here we go. Ik begin maar gewoon bij het begin. En omdat het veel is (maar je leest er zo doorheen!) zal ik niet alles in één keer schrijven. Ik heb het verdeeld in drie stukken:

1 - Frankrijk

2 - de week thuis en Engeland

3 - alles wat daarna gebeurde

Ik heb de reis naar Frankrijk voor het gemak ook maar weer in vier stukjes gehakt:

- Ik vertel je wat over de reis op zich, The Dreamer Awakens en waarom we dan gingen
- En ik vertel over de codes die we daar kregen
- Ik vertel mijn persoonlijke ervaring, die weer heel veel gevolgen had voor Engeland en alles ertussen en erna
- Daarna vertel ik over een paar van de plekken, momenten die eruit sprongen (naast het Labyrint in Chartres wat al bij mijn persoonlijke ervaringen staat)

Je kunt er natuurlijk ook gewoon voor kiezen niet alles te lezen hè! Want again: ja het is veel. Maar dat is het ook. Het is maar goed dat ik vandaag eindelijk ben gaan schrijven. Tegelijk lees je er zoals gezegd zo doorheen. En als je denkt: dit is voor ... óók heel interessant, wil je dit dan delen? Want ik heb dus zo'n gevoel dat dit belangrijk is. Maar dat had ik al gezegd :)

De komende dagen komen deel 2 en dan deel 3. Ik hoop dat je meeleeft en me laat weten wat jij ervan hebt meegekregen en gevoeld. Want dat er mensen meeresoneren en hebben meegeresoneerd is me meer dan duidelijk! Dus heel benieuwd welke kwartjes er bij jou vallen.

Even algemeen: de enorme soepelheid en vanzelfsprekendheid

Ik voel over het algemeen een intense dankbaarheid voor hoe de reis is verlopen. Zo soepel en vanzelfsprekend. Op het allerlaatste, toen we stopten bij het station in Breda, gebeurde er iets wat tekenend was voor de hele reis. Annemieke reed de bus en ik zei, 'Hier rechts moet je gewoon de allereerste parkeerplaats pakken die vrij is. Want jullie moeten hier links naar beneden lopen en hoe dichterbij hoe makkelijker.' En vlak voor onze neus reed de auto die geparkeerd stond op letterlijk de allereerste parkeerplaats weg en kwam deze vrij, en Annemieke kon de bus er zo inrijden. Dat. Zo ging de hele reis.

De locaties die ik achter mijn computer had zitten zoeken bleken ook al perfect. Iedereen was super aardig, meegaand, behulpzaam en attent. Alles was op loopafstand, een eitje, zo gemakkelijk. Elke plek bracht iets - bracht veel. Elke plek was precies goed. Elke plek klopte mee met ons hart. Zelfs de volgorde was perfect en had ook niet anders gekund.

En zo kan een gezamenlijk reis zo totaal zonder gedoe zijn. Is het precies uniek perfect voor elk. En maakte ieder eigen keuzes, los van elkaar, en bleken die achteraf voor elk precies te kloppen.

Samen een Individual Journey

Traveling together, processing alone

Connected yet separate

Machtig mooi.

Ik dacht, aha, dus dit, dit gebeurt er wanneer er niks meer tussen zit. Wanneer je precies dat doet, wat je wilde doen. Wanneer alles aligned is en wanneer je helemaal aan boord bent.

Mega dankbaar
Mega onder de indruk
en toch zo normaal, dit.

Frankrijk | #thedreamer-awakens

Okay, dus we gingen met The Dreamer Awakens meteen mijn eerste vakantieweek op deze supergave roadtrip. Je hebt het misschien wel voorbij zien komen op Facebook (gebruik #thedreamer-awakens). Eerst Mont Saint Michel, toen Carnac en Mound of Saint Michael en Le Grand Menhir Brise (oftewel The Fairy Stone), toen Chartres. Ik had een bus gehuurd voor 9 personen (we gingen met z'n 8-en) en ik dacht, ben benieuwd. Heel wat kilometers voor de boeg. Annemieke wilde eventueel ook wel rijden dus ik had gelukkig een back-up. Op de heenweg bleek dat niet eens nodig: voor zo'n oude knarretje reed de bus als een droom!

Aan deze roadtrip gaat weer een heel verhaal vooraf. Vorig jaar in de meivakantie ben ik namelijk in mijn eentje naar Frankrijk gereden en ik kreeg steeds maar te horen: Mont Saint Michel is waiting for you. Dus ik ging en maakte de mooiste dingen mee. Ik werd echt naar bepaalde plekken in Frankrijk geleid. Ik hoefde alleen maar mijn hart te volgen. En het werd me duidelijk gemaakt dat ik met een groep terug zou gaan op die trip. Met The Dreamer Awakens dus. En ze noemden deze reis 'The Awakening Codes and Connections' Ik schreef er onder andere dit over:

'Het begon al op Mont Saint Michel, ik voelde de

codes op en door me heen regenen. Als je niet weet wat codes zijn: de afgelopen jaren ben ik me er steeds meer bewust van geworden dat je downloads krijgt, soms. Deze downloads bevatten informatie, kennis, wijsheid, ze ontsluiten... iets. Iets in jou. Codes van licht en liefde die zich in jouw systeem een weg vinden en zich nestelen daar waar ze thuishoren. Ze activeren op het juiste moment de juiste herinneringen, de kennis, de inzichten en de skills. Ze helpen je vooruit te bewegen in jouw awakening.'

'De informatie bleef maar komen en ik had tegen de tijd dat ik naar huis ging volledig zicht op waarom ik naar Frankrijk moest en hoe ik, zonder al deze info, ook écht niet aan het traject had kunnen beginnen. Ik draag de codes in me die nodig zijn voor het traject, voor elke deelnemer zijn ze beschikbaar en ik weet niet of je kunt voelen of zien wat ik zie, maar we vormen daarmee een groep. Het is bijzonder want het heeft niks te maken met verbinden of connecten. Het is groter, ruimer, en het maakt dat we, samen, dit kunnen gaan doen. En we krijgen hulp: bepaalde Crystal Beings hebben zich aan me voorgesteld en zijn gecommiteerd aan dit traject, aan deze groep. Ook zij houden de codes mee vast en vormen een veld, een frequentie waarin we ons gaan begeven, elk apart en ook over de hele groep. Safety, is wat ik steeds hoor. Dat snap ik. Het is ook nog al wat. En ook: We will help make this happen. Diepe dankbaarheid, dat voel ik. En wat nu zo wonderlijk is: ergens op een berg, Mound of Saint Michael, hoe kan het ook anders, zag ik dat we de codes vervolgens weer naar Engeland brengen. Ik weet dat het raar klinkt (hoewel, na al het voorgaande misschien niet zo! ;-), maar er wordt iets in ere hersteld, er komt iets rond. Beter kan ik het niet uitdrukken. En hoe dichterbij de startdatum komen, hoe duidelijker het voor me wordt dat Unveiling the Goddess within een soort 'part one' was. En dat Working with Elohim een soort 'part two' is.'

Inmiddels is duidelijk geworden: The Dreamer Awakens is 'part three'. Mocht je geïnteresseerd zijn, kijk dan eens in het ebook hierover op mijn website. In dit ebook vertel ik je alles over de roadtrip naar Frankrijk van 2018 (bladzijde 22-25) en The Dreamer Awakens en wat dat allemaal inhoudt en betekent en de relatie met Unveiling the Goddess within en Working with Elohim. Sommige stukken zul je al eens gelezen hebben, zelf meegemaakt hebben misschien. Ik weet dat ik al langer aan het voorbereiden was, dat er al van alles is gebeurd in de aanloop, en dat ik zeer zeker niet de enige ben geweest. Ik ben me er volledig van bewust dat veel in dit ebook misschien verder gaat dan wat je kent. En toch. Ik denk tegelijk, dat het voor velen bekend zal voelen. Als thuis, ergens. Dus lees met een open hart en kijk eens wat er met je gebeurt. Dit boek zet sowieso veel in gang.

De codes

Op elke plek kwamen inderdaad de codes. En brachten we ook inderdaad codes. En ik had niet eens door wat er gebeurde, in hoeverre we bezig waren met het verbinden van alle plekken die we bezochten met de Womb of the Goddess in Engeland. Naast wat er in ons zelf gebeurde natuurlijk! Hoe we de plekken als het ware activeerden. En hoe we door de activiteiten in Frankrijk een heel systeem hebben 'aangezet'. Dat systeem is groot, het loopt door de hele aarde heen, en is verbonden met The Womb of the Goddess.

Pas twee weken later, op de allerlaatste dag daar, in Avesbury, lieten ze me zien wat we dan precies gedaan hadden in Frankrijk. Ik vertel daar in deel 2 alles over, en ook over het effect ervan op The Womb of the Goddess en op aarde, en op Humanity.

Omdat ik het niet doorhad op het moment waarover ik nu schrijf, zal ik er nu niet verder op ingaan. Ik zeg wel eens vaker, mijn team houdt mij in ignorant bliss. Ook hier geldt dat weer. En het is ook goed. Als ik het had geweten, was ik waarschijnlijk zo zenuwachtig geweest dat ik het niet had kunnen doen. Dan hadden we, de hele groep, het niet kunnen doen.

Tijdens de reis in mei 2018, schreef ik dit (het zijn aantekeningen dus een beetje losse zinnen):

'Now: Code carriers in the final adjustments of the ascension
Envoys from above time. To connect the human grid
Capable of receiving and downloading codes that are aligned to gridposts
Distribution of the codes
You ARE a stargate DNA for the New Earth
The Crystalline Geometry becomes multi-dimensional
Co-existing in these realms
Your choice is: to fully grow and master the experience of Planet Earth. You are very close!
WE are the ones we've been waiting for. The Dreamer Awakens
Understand that you are but a heartbeat away from your Divine Self. Allowing yourself to expand to this = the gift of Stonehenge - Glastonbury - Avesbury - Chartres
Downloading greater and greater truths of reality because you expand in these locations'

Mijn persoonlijke ervaring

Voor mij persoonlijk was het Labyrint in Chartres zowel de laatste dag van de reis als de laatste stap in een proces van ruim een jaar waarvan alle an-

dere plekken ook deel van uitmaakten. Ik liep helder en wakker, en ook wel vol verwachting eigenlijk: ik wist wel dat het belangrijk zou zijn, maar tegelijk had ik geen idee wat er dan zou gebeuren. Terwijl ik liep werd het steeds stiller. En werden me uiteindelijk de vragen gesteld waarvan ik later, buiten, alleen maar kon huilen en huilen en huilen.

Will you come and take your place amongst us?

Will you walk the brightest road?

Will you come home?

Het waren zachte fluisteringen maar ze werden steeds luider tot ze in mijn hoofd galmden, maar niet op een nare manier. Zo liefdevol juist, zo... aardig. Het is een gek woord ervoor, maar dat is wat het was. Nice. Kind. Friendly. Interested. Bij elke draai van het Labyrint kwamen ze, herhaalden ze zich. In het begin was ik overweldigd. En was mijn Ja meer een 'Het zal wel - doe maar'. Maar ze zeiden, No no no Marieke! The choice is yours! You have to choose! What will it be? What is your choice?

En gaandeweg zakte ik dieper in mezelf en kon de keuze komen. Niet vanuit mijn hoofd maar vanuit mijn zijn. Ja. Ik zei steeds maar weer: Ja. En ik meende het ook. Ik had geen idee wat het betekende. Ik bedoel, écht betekende.

Hoe ziet dat er dan uit?

Hoe is dat dan?

Wat gebeurt er dan?

Ik dacht zelfs op enig moment, ik zal toch niet dood gaan nu?

Maar het maakte niks uit.

Ik weet dit al lang.

Ik heb het altijd al geweten.

Het is mijn plan - ons plan.

En het was altijd al ons plan.

Mijn hart was zo blij.

Ik voelde me zo... raar.

En zo gewoon.

Verdrietig en blij

Nostalgisch en benieuwd

Behoeftte aan rust en een onwaarschijnlijke zin in alles wat zou komen.

Een paar plekken uitgelicht

Mont Saint Michel

Als je aan komt lopen voel je het al. Je ziet hem (haar?) liggen in de verte en de energie daar is, nou ja, gigantisch. Onbeschrijfelijk. Ik weet nog dat ik toen ik vorig jaar ging vroeg: Moet ik iets doen? Clearen ofzo? En als antwoord werd me getoond hoe CLEAR het daar is. Hoe er continu word gezorgd voor deze plek en alle energie steeds weer wordt afgevoerd en gecleared en hoeveel liefde er wel niet is. Het was helder, crispy, schoon, en ik moest lachen om mijn vraag. Euh, nee dus. Het hele gebied was squeaky clean.

Onderweg ernaar toe hadden ontstonden er bijzondere gesprekken over wat het betekent om los te zijn van drama, hoe de male/female balans daarin een rol speelt, het staat me zo bij hoe we zo helder en rustig spraken en hoe het allemaal zo duidelijk was. Het staat me zo bij hoe dat alles zo enorm deel uitmaakt van The Dreamer Awakens. Dit schrijf ik in het ebook:

'Afscheid. Er zit wel degelijk ook een afscheid in. Een afscheid van het in slaap zijn. De droom, hoe naar soms ook. Het lijkt me.... ontluisterend. En wennen. Iemand vroeg me: maar wat gaan we dan doen? Nou, in elk geval dat: ontwaken uit de droom die Physical Plane Reality heet. Wil dat dan zeggen dat je nooit meer bang, boos of verdrietig bent? Ik heb geen idee, maar dat lijkt me niet waar. Ik denk wel dat je een bepaald overzicht hebt. En wat ik zelf

merk: ik zie mezelf steeds met mijn voeten op de aarde en mijn hoofd heel heel hoog, tussen de sterren zal ik maar zeggen. Alleen zijn het geen sterren, op zich, maar veel meer. Het is er druk. Vol met leven. Kijk nog maar eens op pagina 16, in de appjes: dat dus. Ik denk dat je hele perspectief verandert. En ik denk, dat als je eenmaal dat perspectief hebt, dat je gewoon minder attached bent aan het leven hier op aarde. En het juist daarom ten volste kunt leven. Ik zie mezelf steeds vaker totaal verwonderd en verliefd op aarde rondlopen: kijk die bomen. Kijk die huizen. Kijk die mensen. Kijk. Ik denk, dat The Dreamer Awakens gaat opleveren dat je zo veel meer ziet en kent en snapt en weet dat je op een heel andere manier zult leven. Het lijkt me ook zo logisch. Alsof er een doek opgaat. Oooooowww.... Er is nog veel méér! En daar dan blij en excited over zijn.'

Eenmaal daar liepen we vrij snel en moeiteloos naar de ingang van de Cathedraal. Daar op het plein ervoor kregen we downloads en hebben we met elkaar een tijdje staan genieten, ontvangen en nou ja, staan zijn. Het leek een voorbereiding. Het leuke met een groep voor mij is dat ik kan zien wat er gebeurt bij de deelnemers en dat was veel. En mooi! Soms wilde ik dat ik een filmpje kon maken of foto's kon nemen van wat ik zie. Maar met woorden uitleggen en beschrijven werkt ook best goed ;-)

Ik had vorig jaar de plek ontdekt waar we 'moesten' gaan staan. Ik weet niet zo goed hoe ik het anders moet uitleggen. Natuurlijk kun je staan waar je wilt en krijgt iedereen precies mee wat 'ie nodig heeft of wil. Natuurlijk kan iedereen zelf op intuïtie en gevoel weten waarheen te gaan en waar te staan. En toch zijn er plekken waarvan ik me als het ware herinner dat daar iets extra's gebeurt. Dat is altijd zo geweest. En inmiddels weet ik ook dat wanneer ik mensen meeneem naar deze plekken, het belangrijk en groot is, ook voor hen. We waren hier met

een reden. Bringer of Codes, Carrier of Codes. Wij allemaal. Geven en ontvangen.

Op een plek schuin voor het altaar, precies waar we moesten staan, stond een grote stoel. Een soort houten troon. Ik ging er staan en wriemelde mijn benen naar achteren, en daarmee de stoel ook een beetje. Ik stond duidelijk op een gebied wat niet de bedoeling was zomaar betreden te worden. Ik zette me over mijn Good Girl heen (het is goed lieverd!) en ging langzaam naar achteren tot ik precies op de goede plek stond. Als aan de grond genageld.

Van boven naar beneden stoomde er informatie als een rivier door me heen. Het was heerlijk en een beetje beangstigend omdat het zo veel was, maar ik dacht, laat gaan. Whatever happens, happens. Op dat soort momenten ben ik me even bewust van het enorme vertrouwen wat ik heb in mijn team. Zonder ook maar ooit mijn macht weg te geven weet ik gewoon dat ze het aller aller aller beste met me voorhebben en dat het goed is, als het goed voelt. Dus ik check dan even: 'Is this okay? Yes.' En dan kan ik erin ontspannen en mezelf openen en in het volste vertrouwen ontvangen.

Het is mooi te merken dat als het klaar is, het ook klaar is. Alsof er een knop wordt omgezet. Ik stond ineens met mijn ogen te knippen alsof ik wakker werd en keek om me heen. Het is ook mooi te zien hoe anders alles er dan uitziet. Helderder. Dieper. Voller. Rijker.

Ik liep naar buiten en heb in de zon zitten genieten van alles wat in en om me heen gebeurde. Magie. Van de andere groepsleden hoorde en las ik ook prachtige ervaringen en verhalen, ook die kun je teruglezen op Facebook met gebruik van #thedreamerawakens in het zoekveld.

Mound of Saint Michael

Voor mij is dit een van de meest bijzondere plekken tijdens deze reis. Want mijn hart wordt zó blij als ik het landweggetje naar de berg oploop. Ik kan niet anders dan lachen en huilen tegelijk en voel me seriously amazingly happy. Ik hoorde daar weer steeds in mijn hoofd: 'Home, home, home'. Ik heb het gevoel dat ik nog meer te weten ga komen over waarom maar voor nu weet ik dat precies deze plek een hele sterke connectie heeft met de Stargate in Rosslyn Chapel in Schotland. En dat daarmee deze plek heel belangrijk is in het hele verhaal van de activatie van het systeem, zie ook 'De codes'.

Dus dit springt er voor mij uit, niet om een andere reden dan dat ik daar zit te huilen als een blij gup en er wel eeuwig kan zitten.

Deel 2

De week thuis en Engeland

Ik merk dat ik er tegenaan hik want ook hierbij heb ik dat gevoel van: waar te beginnen? Dus ik schrijf het maar gewoon op hoe ik het zou vertellen aan een goede vriendin. Na het te hebben uitgesteld van zaterdag naar zondag naar vandaag, dat dan weer wel!

Ook dit deel heb ik weer in stukjes gehakt:

- ik vertel over de week tussen Frankrijk en Engeland
- over wat er gebeurde bij het Heart Centre of the World
- over wat er gebeurde op Merlin's Tor
- en over wat er gebeurde bij de Mother's Tree in Avesbury

Kijk, het zit zo. Na die vragen in Frankrijk, die keuze die ik daar maakte ging ik naar huis met een onbeschrijflijk blij gevoel. En zondag, de dag na aankomst, speelde er opnieuw door mijn hoofd: ik wil weer reizen. Die gedachte was de afgelopen weken al vaker teruggekomen. En ik had al vaak zitten mijmeren over hoe en wat dan en waar naar toe. Elke keer kwam ik uit bij Canada. Elke keer dacht is, ik ga gewoon. Ik had al eens gegoogeld op een ticket: dat viel me zo enorm mee! En ik had al eens gekeken naar wanneer: waarschijnlijk ergens volgend jaar dan? En met een campertje trekken of met openbaar vervoer? Airb&b's genoeg had ik al gezien. Maar waarheen... Canada is best groot. O, en ik had ook al besloten alleen te gaan. Zonder de kids. Ik zag mezelf al daar.

Op zondagavond nam ik het besluit. Ik ga dit doen. Ik bedacht, ik app een vriend die ik daar ken, van vroeger, ooit ontmoet in Perth, Australië. En ik vraag hem met me te Skypen om me te helpen besluiten waarheen en hoe en wanneer. De beste tijd, de mooiste plekken, de leukste manier. We hadden de afgelopen 24 jaar af en toe contact. Dan weer een paar messenger berichtjes, dan weer wat appjes. En hij was bijzonder voor mij. Want ik kon altijd zo goed voelen waar hij zat. Wat hij deed, van binnen. Ik heb regelmatig onze appjes gewist omdat ik het anders bleef voelen, dat lijntje. In elk geval, ik werd maandag wakker en keek op mijn telefoon, en zag een appje. Van hem. Een foto waar we allebei op stonden, meer niet. 24 jaar geleden, zittend op een rots in Australië bij Margaret River. We waren daar met een groepje heen gegaan, hadden wat auto's gehuurd, eten en drinken ingeslagen en gewoon vertrokken.

Ik dacht, huh...? Heb ik hem nou gisteravond nog geappt? Ik keek en nee, dat niet. En ik was niet eens echt verbaasd. Ik appte hem terug. Wat toevallig! Ik wilde je net appen vandaag. Want ik wil naar

Canada en... bladiebladiebla. Het hele verhaal. We zijn niet meer opgehouden en 35 uur later, want dat bleek achteraf de totale app-tijd te zijn geweest die week, vertrok ik stapelverliefd naar Engeland. We hebben het overal over gehad. Over hoe ik zo regelmatig aan hem had gedacht. Over hoe hij al een ticket had naar Nederland en nooit was gegaan. Over hoe we, uiteindelijk, al 24 jaar een lijntje hebben en ergens in ons achterhoofd wisten dat het meer was. Over hoe elke keer dat we contact hadden het ging over zelfliefde en gelukkig zijn. Over hoe hij altijd voelde dat ik er was, voor hem, om hem te steunen en een soort licht te brengen. Over hoe ik altijd zag dat hij ergens mee bezig was en er nog niet mee klaar was. En toen ineens, wel.

#thewombofthegoddess: The Heart Centre of the World

Engeland was magisch en mooi en we hadden een locatie waarvan je kan dromen. Je vindt er alles over wanneer je #thewombofthegoddess in het zoekveld op Facebook typt. Een groep van 12 prachtige vrouwen kwam aan en nestelde zich in die heuvels daar in Somerset. Elke dag vertrokken we naar de bijzondere plekken en kregen we de downloads en heelden we weer meer en meer. Een ervaring om nooit te vergeten. Als je trouwens de film, het ebook of de Podcast nog niet kent, deze kun je hier vinden: <https://mariekezwinkels.com/the-womb-of-the-goddess/>

En in de nacht voor we naar het Heartchakra of the World zouden gaan kwam mijn team ineens langs. Prepare for something huge, zeiden ze. Die zin vergeet ik nooit meer. Ik was met stomheid geslagen. Dat hadden ze echt nog nooit gezegd. Ignorant Bliss, dat kende ik wel, maar van te voren een soort

van waarschuwing? Ik was nu wel heel nieuwsgierig. En zenuwachtig, om eerlijk te zijn. Natuurlijk legde ik het linkje met Doug, waarmee ik nog steeds hele nachten appte. Dat tijdsverschil maakte dat slaap erbij inschoot en toch, energie voor tien. Je weet hoe dat is als je verliefd bent. En dit voelde als zo veel meer. Meer dan verliefd. Meer dan liefde. Ja ik weet het, zo voelt het altijd. En toch, had ik dit nog nooit gevoeld. Ja, ook dat weet ik. Zo is het altijd, als je weer verliefd bent. Maar toch. Dit was anders.

Toen we bij de 4e chakra plek aankwamen liep ik direct naar de plek toe. Ik was de eerste. Ik kon ook echt niet wachten. Stik nerveus inmiddels. Misselijk, een beetje. Trillerig. Huilerig. Ik dacht, ga ik dit echt doen? Ik dacht, hallo. Ja. Dat heb ik toch in Frankrijk gekozen al? Ik wist dat die keuzes gevolgen zouden hebben. Dit is gewoon het vervolg. Ik stapte naar voren en een stilte daalde om me heen. Een snik wurmde zich uit mijn lijf, een laatste hik en toen stond de tijd stil. Kalmte. Rust. Helderheid. Tijdloosheid. Ik zag een aantal afgezanten van mijn team voor me verschijnen. Dat is het enige woord wat ik ervoor heb. Heel statig en serieus. En ze vroegen aan me: Ben je bereid een nieuwe missie op je te nemen? Ik zei: Wat dan? En ze vertelden me over de beweging naar onze Crystalline Bodies, en hoe daarmee het hele man-vrouw stuk daarmee weer één werd.

Ze zeiden: We ask you to commit yourself to the re-merging Male and Female back into one. This will be a longterm commitment and it will take 10 to 15 years. Will you do this?

Er zat geen enkele drang op. Het was vrij, deze vraag. Ik dacht even na. En ik zag, hoe ik daar al jaren mee bezig was. Eerst Unveiling The goddess Within, en het daarmee vrijmaken van Divine Female in Human Consciousness. Toen Working with Elohim, de Divine Male die we steeds hebben

gevoeld, en de Re-Balancing tussen deze twee tijdens de waanzinnig mooie laatste live dag met Linsy en Bart. En dan nu Re-Merging. Ik zag de logica ervan. En hoe het mijn keuze was. Ik zag ook hoeveel impact het zou hebben op mijn leven. Alsof ik alles moest herbezien. Ik dacht: Ja.

Ik zei: Ja. Maar moet je dat dan niet ook even aan Doug vragen dan? Want dat dit iets van ons samen was, was zo klaar als een klontje voor me. Yes, of course, call him, zeiden ze. Maar er gebeurde niks. Ik dacht, nou ja okay, hij wil dus niet. Maar ze zeiden tegen me: Call him like this. En ze gaven me een zinnetje. Ik herhaalde het een beetje sceptisch maar het werkte wel. Here I am my love, hoorde ik, en hij stond naast me en pakte mijn hand. Het hele verhaal werd herhaald en ondertussen stonden we een beetje verliefd naar elkaar te glimmen en smilen. Je moet weten, we hebben heel veel lol en lacherigheid en plezier en zijn niet zo serieus, ook niet met dit soort zaken. Dus we leken wel een paar pubers die niet aan het opletten waren tijdens de les. Maar hij zei na het hele verhaal, of course, en keek me stralend aan. En draaide zich naar me toe. Ik draaide ook, als vanzelf. Onze harten raakten elkaar en smolten samen tot één hart en er schoot een straal naar beneden, de aarde in, en deze werd verankerd in het Heart Centre of the World daar in Engeland. Mijn god. Wat een energie. Ik wist niet wat ik meemaakte en tegelijk voelde het als thuiskomen. Ik dacht, oja. Ik herinner me dit. Na een poosje dimde het licht een beetje en met een kneepje in mijn hand en een bye love, I'm going now was hij weg. Ik stapte van de plek weg en keek verwonderd naar Esther, die er ook was. Zag je dat? Zei ik. Ja, zei ze. Ik vertelde wat er was gebeurd en ze zei: Ik kon het helemaal voelen. Ik wist niet precies wat er gebeurde maar als je dit zo vertelt denk ik, ja. Dat voelde ik.

#thewombofthegoddess: Merlin's Tor

Ik was opgetogen en verwonderd en blij en amazed. En ik dacht, ja logisch! Kijk nou! Die timing! Al die jaren al dat lijntje. Nooit doorgezet. En nu, ineens, in Frankrijk krijg ik die vragen, op zaterdag kom ik thuis, op zondag bedenk ik me dat ik naar Canada ga, op maandag appt hij out of the blue na jaren geen contact, we hebben één week om naar dit punt toe te groeien en vandaag stapten we erin. Helemaal. Zonder terughoudendheid. Want dat is wat ik voel, bij hem. Het is alsof ons hart één hart is. Dat mergen, dat gaat vanzelf bij ons. Dat hadden we tijdens die week al gemerkt en benoemd. Zo bizar. En dan alweer, die timing... Nee echt. Ongelofelijk. Inmiddels wisten we alweer meer. Dat ik eigenlijk – heel eerlijk gezegd – alleen maar naar Canada wilde omdat ik hem wilde zien. Wist dat ik hem MOEST zien. Dat hij mijn foto op zijn telefoonscherm had staan tijdens een tour met zijn motor in de woestijn. Dat we allebei regelmatig over elkaar gedroomd hadden. Dat we vaak aan elkaar dachten. Het raarste was, dat we elkaar in Australië amper spraken en maar een paar keer zagen. Ik meed hem. Want ik had in die tijd een zorgvuldig geconstrueerd masker en ik wist dat hij daar dwars doorheen keek. Ik was eigenlijk vooral geïrriteerd door hem, toen. In die tijd was ik destructief en boos en had een enorme schijt-aan-alles-vibe. Nou ja. Ik kan ruim 600 pagina's aan appjes niet samenvatten. Want zoveel is het inmiddels. En het zal nog wel veel meer worden. Doug zei: 'Leuk, zo'n missie, maar waarom in Godsnaam woon jij daar en ik hier??' Mijn team informeerde me: 'We moesten jullie wel op twee aparte continenten zetten, want jullie harten zullen altijd proberen weer één te worden. Dat is wie jullie zijn. En de timing moest kloppen. Het had niet eerder gekund'. Later vertelde Doug dat ze aan hem hadden verteld: 'The reason that we were not together after Australia is because we both had trauma that needed to be healed before we got

together because it was too much - and we would have been destructive to each other if we didn't get these things mostly figured out on our own first.'

De dag nadat we deze missie hadden geaccepteerd gingen we naar Merlin's Tor in Glastonbury en ik zag, hoe de energie daar zo enorm veranderd was vergeleken met de jaren ervoor. Het was zo bijzonder! Het licht, de ruimte, het was net alsof alles meer dimensie had gekregen. Een van de leukste dingen aan de groep waarmee ik was, is dat we enorm veel gelachen hebben. Voor mij was dat goud. Het gaf een heerlijke sfeer en maakte het ondanks alles wat er met iedereen diepgaand gebeurde luchtig en licht.

Nadat iedereen op de plek had gestaan waar het 7e Chakra wordt geactiveerd ging ik staan en wachtte. Ik voelde de downloads weer binnenstromen en dacht, nou, dat is nogal wat. Het leek alsof ik een heel pakket aan info kreeg en bij navragen werd gezegd: We nemen deze kans, laat het nog even gaan, we geven nu meteen alles voor de hele periode die gaat komen want alles staat nu perfect open om dat te doen. Ik was eigenlijk maar met één ding bezig: Jongens, niet weer hoofdpijn hè! Dat is ook niet gebeurd. Wat wel gebeurde was, dat toen ik wilde weglopen omdat het stopte, ik werd tegengehouden. Doug moet ook. Okay. Ik weer terug, ik zei dat zinnetje, en inderdaad, daar stond hij weer naast me. En nadat er ook bij hem een hele lading binnen was gekomen en wij als twee pubers hadden staan lachen werd het ineens weer... stil. Tijdloos, eindeloos. We draaiden ons naar elkaar toe en weer mergden onze harten en ook daar, op de Tor, werd dat verankerd in de aarde. Oneness. Alleen deze keer draaiden we terug en hand in hand naast elkaar vond er ineens een ceremonie plaats. Ik kan het niet anders noemen. Het was serieus en een beetje statig en ik dacht: Zijn we nou aan het trouwen...??

Nadien, toen Doug weer vertrokken was, vroeg ik weer aan Esther: zag jij wat er gebeurde? Ze zei: Het leek wel een Sacred Union, een soort huwelijk ofzo. Jee. Dat was precies, wat er gebeurd was. Ondertussen hadden we trouwens steeds contact en deelde ik dit alles ook met hem. 'I knew it', zei hij. 'When you said they told you to 'Prepare for something huge', I knew it meant we'd be married'. Met stomheid geslagen, want bij was het niet eens opgekomen. Het begon steeds meer te lijken op herinneren in plaats van ontdekken.

#thewombofthegoddess: Avesbury - The Mother Tree

De laatste dag van deze reis gingen we naar Avesbury. En er is daar een boom en die is... ongelofelijk. De wortels reiken meters ver en hebben een platform gemaakt, meerdere stammen rijzen omhoog en alles eronder voelt gewoonweg heilig. Vorig jaar heeft Tineke daar een van de Elohimstenen geplant en OMG ook hier voelde je het enorme verschil aan energie. Ik appte haar en kreeg terug: Of the switch nu helemaal van 'OFF' op 'ON' staat!

Ik kwam aanlopen en kon niet eens stoppen, ik liep zo'n beetje die boom IN. En terwijl ik daar stond voelde ik eigenlijk alleen maar hem. Alsof ik hem daar vasthield en niet die boom. Het was zo sterk. Het was mega sensueel. En ik dacht, okay. Eerst missie geaccepteerd, dan huwelijk, nu voltrekking ofzo? Ik voelde me bijna ongemakkelijk zo fysiek was het. En weer waren daar die harten die als twee magneten samenkwamen en samensmolten en daar was weer een enorme straal waarmee die One-ness werd verankerd, dit keer door de hele boom, en via haar doorheen het hele grid, en zo ook met de gigantische Stargate in Rosslyn Chapel. Ik was er een beetje beduusd van. En terwijl ik

ging zitten en tegen die boom aanleunde vroeg ik mijn team: 'Wat gebeurt er nou steeds? Wat zie ik nou? Waarom is elke plek zo anders dan eerst? En ze lieten me zien.

Hoe we eerst in 2017 The Womb of the Goddess hadden gecleared en 'prepared' met de groep van Unveiling the Goddess within. Hoe we met Working with Elohim vervolgens letterlijk de zaden hebben geplant op elke cruciale plek van The Womb of the Goddess en zo alle plekken met elkaar verbonden, en deze weer met het grotere geheel van die hele constructie, die met de Stargate verbonden is. Hoe we met The Dreamer Awakens in Frankrijk door de codes te brengen en te halen en deze weer te verbinden alles 'AAN' hebben gezet. En hoe die hele constructie, alle plekken verbonden met de Stargate, dwars door de aarde heen en helemaal om de aarde heen, hoe het is geactiveerd nu en daarmee meerdimensionaal is geworden. Als een soort 'device' wat nu weer helemaal actief en aan staat. Aha. Dát had ik dus steeds gezien. En iedereen die erbij was vorig jaar zag het. In de foto's, de filmpjes, zo voelbaar.

En nu?

En nu gaat het verhaal nog een stukje verder. Want we zijn naar Sirius gegaan, met The Dreamer Awakens. En Doug ging mee. Inmiddels is wel duidelijk dat ook hij een Traveller is, en dat dit alles in elkaar grijpt op een manier die zo ingenieus is dat ik het nooit had kunnen bedenken. En Doug en ik beginnen te ontdekken wat het inhoudt, die missie. Hoe we bezig zijn het logische gevolg van de oorspronkelijke splitsing in Male en Female, of liever gezegd, de gevolgen ervan, te helen. In onszelf, in Humanity. Niet als defect, maar gewoon, omdat het tijd is. Time to move on. Merging back into One-ness. Een tijdje geleden zei mijn team me: You are in quiet wa-

ters now. Enjoy and rest well because tumultuous times are coming.' Nou, dat hebben we geweten. Maar daarover later meer.

Deel 3

Alles wat daarna kwam

Je vind in dit laatste deel een verdeling in:

- Nederland
- Canada
- The Goddess of all Creation

Nederland

Waar waren we gebleven. Nou ja, ik schreef het al. Doug en ik begonnen te ontdekken wat het nu eigenlijk inhoudt. En dat is veel, en zoals altijd weer veel en veel meer dan ik dacht. Ignorant bliss, ik zou het niet eens gedurfd hebben als ik het had geweten. Maar we bleven appen en we bleven verliefd en we bleven voelen dat het allemaal klopte en we bleven zien dat het meer was dan 'gewoon'. En onze harten bleven, van tijd tot tijd, mergen. Een onbeschrijflijk gevoel. We hadden het over alles wat we maar konden bedenken en we hadden het over ik die naar Canada zou gaan en we hadden het over nu nog niet. Later, maar eerst nog andere dingen.

En toen kwam mijn team langs en zei: You need to go. You have to book now. Maar we hadden het uitgebreid besproken en ook al voelde het klote, ik stond erachter. Dus ik zei, nee hoor. Maar ze waren zo aanhoudend dat ik rechttop in bed ging zitten en zei: 'Okay. Ik luister. Maar geef me een hele goede reden anders ga ik niet.' Ze zeiden, we geven je er twee. 'First of all, dear Marieke, you need a foundation to build upon.' En ze lieten me zien hoe we nu via app, wat heel heerlijk en mooi en magisch was, iets aan het bouwen waren wat als het ware nog

geen fundering op aarde had. Hmmm. Ik snapte het en dacht, ja. 'Secondly, you are being fair to everyone but yourselves.' Auw, ja, mijn hart deed er pijn van. Inderdaad. In onze voorzichtigheid het goed aan te pakken, naar iedereen die ook maar een beetje betrokken was eerlijk te zijn en het goed te regelen waren we vergeten te luisteren naar dat groeiende en soms gewoon pijnlijke verlangen elkaar te zien. Het voelde alsof ik toestemming kreeg. Toestemming om aan mezelf te denken, ons zelf. 'We want you to be happy' zeiden ze. En: 'This is important.'

'Okay', zei ik. 'It's done.' De volgende dag belden we en ik zei, ik kom naar Victoria. En als je me niet komt ontmoeten is dat helemaal ok. Ik zou het begrijpen. Maar voor mezelf weet ik wat ik moet doen en ik kan niet anders dan gaan. Ik had me geen zorgen hoeven maken want het was ook gewoon onvermijdelijk. En dat voelden we allebei.

Ik boekte en alles ging als vanzelf. En, ook al weer zo grappig, ik merkte waarom mijn team het nodig vond in te grijpen: als ik nog even had gewacht had het niet meer gekund. Ik had nog precies 7 aaneensluitende dagen in de vakantie waarbinnen het überhaupt kon. En natuurlijk kreeg ik een waanzinnig mooie ticket voor een derde van wat ik in eerste instantie dacht. En natuurlijk kwam het precies uit met vrije dagen van Doug. En natuurlijk kwam het precies zo uit dat ik tijd had om even bij te komen van de lange reis voor ik hem - voor het eerst in 24 jaar - zou ontmoeten. En natuurlijk had ik met de allereerste zoekopdracht meteen de fijnste AirB&B die ik me kon wensen. En natuurlijk was met één telefoontje de zorg voor lieve Aster geregeld. Ik voelde me blessed, happy, taken care of. Safe. En ik vloog naar Canada.

Canada

Ik had verfraging, maar zelfs dat pakte goed uit - beter misschien dan wanneer ik het niet had gehad. Ik strandde in Calgary samen met een heleboel medereizigers en kreeg te horen: je hebt recht op een hotel maar alle hotels tot een half uur rijden van het vliegveld zitten vol. Ik verzette mijn vlucht naar de volgende ochtend 7 uur, Calgary - Victoria, en wilde een plekje zoeken op het vliegveld om de nacht door te brengen. Ik dacht, ik heb Netflix en Storytel, dat komt goed. Ik vermaak me wel. Overall lagen mensen. Het had wel iets. Ik liep langs het Marriott en dacht, you never know. Op een impuls ging ik naar binnen. Een duwtje in mijn rug. De meneer achter de balie zocht, en zei, yes, I have a room for you. Someone just cancelled. Ik belde met de vliegtuigmaatschappij en kreeg de go ahead. Een andere meneer van het hotel keek me grijnzend aan en zei met een keiharde high-five: 'Of all these people and in all this chaos you're the one that's getting a room! Whatever you're doing, keep doing it girl!'. En ik dacht, yep.

De volgende morgen kwam ik aan in Victoria in prachtig ochtendlicht, een zachte warmte en ik dacht: blij dat het niet nacht is, zoals het plan eigenlijk was. Ik checkte de bustijd naar Downtown Victoria: uurtje wachten. Er kwam een stelletje langslopen en ze zeiden, are you going Downtown? Come with us, we just rented a car, we'll take you. Ze vertelden me dat hun kinderen studeerden in Victoria en dat ze wisten wat een gedoe het was met de bus. Ze deden het graag. En ik dacht, yep.

Ik was op slag verliefd ook op Victoria, trouwens. Op Canada. Ik voelde het al toen we landden in Calgary en in Victoria was het alleen maar duidelijker. De energie daar, het opende mijn hart en rolde door me heen en 's middags toen ik op een pleintje aan het luisteren was naar een singer/songwriter werd al die liefde geaard, daar. Een magisch mooie middag en een hele bijzondere ontmoeting.

Maandagavond zouden we elkaar zien, zondagavond tijdens het appen zei hij: 'Wat zou je ervan vinden als ik vanavond al langs zou komen?' 'Okay', zei ik. Maar het was ruim een half uur rijden en er was toch eigenlijk geen tijd dus ik vond het vreemd. Ik las: 'Are you sure?' Ik zei, ja, natuurlijk. En direct erna las ik: 'I'm right outside.' O shit, dacht ik.

De dagen in Victoria waren tegelijk een roes en haarscherp. Elk moment staat in mijn geheugen gegrift en tegelijk zat alles aan elkaar vast, één lang moment zonder duidelijke randjes of begrenzing. De tijd stond stil en vloog. We zagen elkaar en omhelsden elkaar en bleven ongeveer honderd jaar staan. Vanaf het eerste moment leek het alsof mijn hart steeds in zijn hart wilde springen. Dat magnetisme. Ongelofelijk. Duizelig van dat zuigende gevoel van merging. Superhelder en aware. Elk detail zien en wegzinken in een eeuwigheid tegelijk. De dagen gingen voorbij.

Op Mount Doug, op 8-8 tijdens de Lions Gate, klaptten onze harten weer samen. Een straal van licht sloeg in als een bom en dwars door ons heen, door de berg heen, de aarde in. The energy of One-ness, hoorde ik. Ik zag golven en golven vanuit Mount Douglas uitspreiden, en ik zag het terug komen rollen. The love of the land, for you, hoorde ik. En ook: 'Stay still, we're giving you downloads.' Het was zo passend, ik kon zien waar deze downloads over gingen. Claiming your place. Speaking your truth. Being who you are. Ik sprak met de Language of Light over awakening and remembering. Na een tijdje was het afgelopen en we stapten uit elkaar. Blij. In awe. Ik voelde zo veel, daar. De volgende dag ging ik naar huis en het voelde ook echt dat alles wat moest gebeuren, gebeurd was. De foundation was er.

Het afscheid was vreselijk. Ik kan het niet anders zeggen. Het deed zeer, het maakte me misselijk, ik

voelde paniek omdat ik niet wist wanneer we elkaar weer zouden zien. 'Don't turn around' zei hij. Ik heb het niet gedaan en het was het moeilijkste wat er was. Tegelijk was er rust, we konden Skypen en appen, we zouden elkaar elke dag zien. We hadden een basis. Het was de bedoeling. Alles komt goed. We hadden die missie geaccepteerd. Dat alles tegelijk, in een wervelwind en moe makende stroom. En ook gedachten als: 'Maar wat als dit het was? Misschien hebben we nu gedaan wat moest? Is het nu klaar?' En dan weer: Onee. 10-15 jaar hadden ze gezegd. En dan weer: Ja maar misschien niet samen, wat als alleen dit stukje samen was? Dat mergen van onze harten, dat is nu al op een paar plekken gebeurd. The Womb of the Goddess, Mount Doug, misschien is dit stuk voorbij? Die gedachten waren er allemaal maar ik nam ze niet heel serieus. Want onder alles lag een basis van weten. En ook mijn eigen gevoel van: dat zou mijn team mij nooit aandoen. Dat zou wreed zijn. Dat geloof ik niet.

The Goddess of all Creation

Toen ik thuis was kwamen we in een ritme van appen en Skypen. Zodra ik wakker was en als ik ging slapen. Zelfde gold voor hem. Het 9-uur tijdsverschil was lastig maar niet onoverkomelijk. Het kabelde voort. Soms met een piek van pijn en gemis, soms met een piek van blijdschap en opgetogenheid, altijd met een diep gevoel van verbinding en liefde. Of eigenlijk, iets daar voorbij. Er onderdoor lag blijdschap omdat Doug zijn travelingskills kon gebruiken en ik hem letterlijk kon voelen. Fysiek. Ik kon tegen hem aanleunen, ik kon zijn hand voelen, ik kon hem omhelzen. We sliepen samen in. Ik dacht, als je dan toch zo ver uit elkaar woont, is dit wel heel handig. Ik voelde me gelukkig.

En toen begon ik me vreemd te voelen. Ik herkende

het wel. Iets met verlaten en eenzaam. Het deed pijn. Het maakte me boos. Het maakte me razend. Er gebeurde kleine dingetjes, kleine prikjes waarin dit steeds meer wakker werd gemaakt. En na een paar dagen was ik zo in de war en radeloos dat ik in een moment van overgave aan die razernij Doug uit mijn space zette. Gooide. Smeet. En met hem mijn hele team erbij. Weggevoerd allemaal. Om mijn hart zag ik een soort metalen bal met allerlei vakjes. Ik voelde niks meer. De stilte was overweldigend. Eindelijk kon ik slapen.

De volgende ochtend werd ik wakker en het eerste wat ik dacht was: 'O nee. Wat heb ik gedaan.' Ik probeerde mijn team te voelen. Niks. Ik probeerde Doug te voelen. Niks. Ik probeerde iets te voelen. Niks. Ik probeerde die bal weg te halen. Op alle manieren die ik kon bedenken. Het lukte niet, niks werkte. Ik herinner me een moment van wanhoop, ik smeekte mijn team om alsjeblieft te helpen en ik zei huilend dat ik het terugnam, ik meende het niet. Niks. En ik dacht, nou, als dit dan is wat het is, dan laat ik het zo. Ik heb gedaan wat ik kon. Ik ging de dag door en was me steeds bewust van dat gemis. Checkte twintig keer. Nog niks? Inderdaad. Doug begon te vragen: 'What's happening?' Wat gebeurt er met je? Wat is er met je hart? Praat met me want ik kan je niet meer voelen. Ik vertelde wat er was gebeurd. Ik vertelde dat ik niet wist waarom, dat ik niet wist hoe ik het kon herstellen. We keken samen. Het gaf me rust, dat we het erover konden hebben, het werd minder alleen van mij. Ik begon mijn team ook weer een beetje te voelen. Afstandelijk het ermee eens zijn zal ik maar zeggen. Dat we erover praatten en zo openlijk en eerlijk waren. Mijn interesse was gewekt en ik verschoof van 'er in zitten' naar het beschouwen en benieuwd zijn. Wat is er aan de hand? Wat betekent dit? Waarom gebeurt dit? Ik wist dat ik het zou kunnen oplossen. Wij samen. Ik zei op een gegeven moment: 'Okay, even redelijk. Het gebeurt, dus is het ergens voor. En ik heb al heel veel din-

gen gedaan en opgelost dus zal dit ook wel goedkomen. En tot nu toe is trouwens alles altijd nog gelukt. En ik ga net zo lang door tot we het hebben gevonden.' Ik voelde me net een bloedhond die iets op het spoor was. 'En we hebben onze teams en die steunen ons.' Het bleef stil. Euh... hallo? Team? Ze stapten als het ware opzij. Nee. Dit was ons werk. Wij zouden samen moeten werken en ze hadden er alle vertrouwen in dat het zou lukken. Maar helpen konden ze niet. Ik was een beetje geschokt. Nooit eerder gebeurd, dit. Maar ok. Het gaf me ook wel weer vertrouwen. Blijkbaar was dit écht iets speciaals! En was het écht de bedoeling dat Doug en ik het zouden oplossen. Ik kreeg er zelfs zin in. Ik begon in te zien dat het om een vow ging. Ik begon te zien wie ik was geweest. En wie hij was geweest. Wat er gebeurd was. En hoe ik uiteindelijk als een toornige godin mezelf en god en iedereen beloofde nooit meer gekwetst te worden. Nooit meer pijn gedaan zou worden door hem.

Maar wat ik nu zag: sommige dingen zijn het waard pijn van te hebben. Sommige mensen zijn het waard pijn voor te hebben. Daarmee bedoelde ik niet mensen die mij pijn doen, en al helemaal niet bewust. En ook niet mensen die als ze merken dat ik pijn heb dat niet serieus nemen of bagatelliseren. Maar soms doen dingen gewoon pijn. Dit hele ding, het Re-Merging back into One-ness, het zou niet kunnen, zonder pijn. Dus die vow, die moest gaan. Ik was tegen die tijd alweer helemaal blij en onder de indruk van hoe ingenieus alles was verlopen. Hoe dat stuk getriggered was geraakt, naar boven was gekomen, onvermijdelijk.

's Avonds dacht ik, weet je wat, ik ga gewoon naar binnen en dan zoek ik die vrouw in mezelf die de vow heeft afgelegd. Ik doe dat regelmatig met klanten ook, we werken in verschillende dimensies. En dan heel ik haar. En dan zal die vow ook makkelijker weg te halen zijn. Ik ging zitten en sloot mijn ogen.

Met The Dreamer Awakens hebben we allemaal een Crystal Being Buddy gekregen en zij zijn 'the male to our female'. (En ja natuurlijk voelt mijn steen echt exact als de energie van Doug, en herkende ik hem daardoor ook op een gegeven moment.) Ik had deze steen tijdens de dagen hiervoor, toen alles zo naar was, weggelegd want ik had er enorme weerstand op, maar voelde nu weer dat ik hem op mijn hart wilde hebben. Ik vond die vrouw die ikzelf was geweest en het ging zo gemakkelijk en soepel. Alles was licht. Maar die bal, die bleef onwrikbaar. Hmm. Ik probeerde weer een lijntje naar mij team. Geef me een hint dan, guys! Deeper, go deeper, zeiden ze. Okay! Ik liep letterlijk trappen af en kwam dieper en dieper in mezelf terecht. En toen in een gangenstelsel, als in een grot. En in een van die gangen hoorde ik gebrul.

Ik dacht nog, haha, net als in een enge film: dan denk je, neeeeeee! Niet NAAR HET GEVAAR TOE maar ervan af!! Maar ik was nu echt heel erg vastberaden en liep door. Ik moest een hoek omslaan en voor ik dat deed hoorde ik: The Destroyer of Worlds. Het gebrul en de ziedende razernij kwam me tegemoet. Ik kwam bij een grote grot uit en zag een enorme vrouwachtige figuur, met de handen geketend aan weerszijden schuin naast/achter haar, en ze ging enorm te keer. Ik was zo totaal niet bang dat het bijna grappig was. Ik keek naar haar en dacht, nou nou, jij bent echt heel boos. The Destroyer of Worlds, dat was ze zeker. Ik keek naar haar ogen. Verwoestend. Ik was onder de indruk van haar enorme power maar zag ook de onmacht en razernij. Alles kapot. En ik dacht, aha. Zij was het dus, in mij, die Doug en mijn team eruit knikkerde.

Ik wist om de een of andere reden precies wat ik moest doen. Ik sprak tegen haar in de Language of Light. Ze bleef eerst doorbrullen maar op een gegeven moment werd haar aandacht toch getrokken en ze keek met een scheef hoofd naar me. Ze was

minder helemaal in haar eigen wereld. En ze begon kleiner te worden. Al gauw was ze even groot als ik en ik herinnerde opeens de steen. Als vanzelf pakte ik deze van mijn hart en duwde hem tegen haar voorhoofd. Zodra ik dat deed gebeurde er heel veel tegelijk en werd het toch nog eng: ze wervelde rond en smolt als het ware en vormde een soort plasje op de grond waaruit een hoofd een half soort lijf en twee enge dunne armpjes staken waarmee ze over de grond kroop en naar mij toe probeerde te bewegen. Ik was echt aan het gruwelen. Ze maakte een superakelig klaaglijk geluid. Brrrrr. Maar weer wist ik precies wat ik moest doen. Ik sprak met de Language of Light, deze keer op een bijna strenge manier, en legde die steen ook bij haar op haar voorhoofd. En ineens wervelde er weer iets en werd het wit en zag ik die beide vormen samen in die witte wervelwind en veranderde ze in een waanzinnig mooie, witte vrouw. Ze was... beyond alles wat ik weet en ken. Echt way beyond me, dat was wat ik voelde. Goddess of all Creation, hoorde ik. En ze zei, you two (Doug en ik) have gone beyond this and thus healed this. Ze feliciteerde ons alsof we examen hadden gedaan en waren geslaagd. Ze liet me zien hoe er eerst oneness was, daarna splitsing in male/female, en daarna een dominoeffect van gevolgen van die splitsing, twee kanten uit. Zowel voor de male als voor de female. En hoe we nu als het ware dat domino-effect weer terug uit aan het helen waren. En hoe bij vrouwen er twee aspecten zijn ontstaan, die beiden het tegenovergestelde zijn, elk op hun eigen manier, van the Goddess of Creation. Namelijk The Destroyer of Worlds, en degene die totale zwakte representeert: het totale weggeven van al je macht en kracht, van jezelf. Die driehoek heeft elke vrouw in zich: Goddess of Creation, Destroyer of Worlds, en totale zwakte/weggeven. Ik denk dat echt elke vrouw dat ergens wel herkent. Door het hele proces, hoe we ermee om waren gegaan, door uit die stukken te blijven (uiteindelijk), door het terugbrengen van Divine Male in

die twee aspecten met de steen, door alles samen, was het geheeld. En ze liet me zien hoe dit slechts één van de stappen is binnen het geheel van onze missie: Re-merging the male/female back into one. En het maffe was, ik kon het nog helemaal volgen, begrijpen en snappen ook. Ik hoop jij ook, anders mail me rustig met vragen.

Ze pakte een sleutel en liep naar me toe, draaide hem om in de metalen bal rond mijn hart en deze klapte open, dreef van me weg, veranderde in een vogel en verdween in het licht. Doug was er, en onze harten mergden maar er zat nog iets tussen. A little bit of frailty, a little bit of disbelief, a little bit of insecurity zei hij later. Hij zag het rondom mijn hart. Maar we wisten allebei dat het nu alleen een kwestie van tijd zou zijn voordat dit geheeld was. En het was ook echt van dit leven, zelf, en makkelijk te duiden.

En nu?

Tja, nu. Er is nog zoveel meer gebeurd inmiddels! Ik zei tegen Doug: ik denk dat we erop voorbereid moeten zijn dat er ook verwrongen aspecten van de male aan gaan komen die geheeld moeten worden. Ook dat is alweer bezig (geweest). We zijn een tijdje bezig geweest met echt alles, de hele verbinding, te herstellen en dat is gelukt, en meer. Weer dieper, totaler. Die flarden rondom mijn hart, ze zijn eigenlijk niet meer daar, misschien nog een schaduw ervan. Maar niks wat bodem heeft, niets wat ergens aan vast kan houden.

Wat er nog meer komt, we gaan het zien. We hebben de tijd. En we hebben ons plan. En daar vertrouwen we op. Dit avontuur is even waanzinnig als dat het prachtig is.

Let's walk with clarity
upon this world